

DAGJE NAAR DE MAASVLAKTE

Verslag van de excursie naar de Maasvlakte (6 sept. jl.).

Edial Dekker

De opkomst was goed. Met vijf auto's kwamen we om ongeveer half tien bijna tegelijkertijd aan bij de vuurtoren op de Maasvlakte. Vol verwachting, want op de Maasvlakte worden er de laatste jaren veel bijzondere vogels gezien.

We begonnen bovenop het stuk duin naast de vuurtoren, waarvandaan je een mooi uitzicht over zee hebt. Dat leverde meteen een aantal Grote Sterns op, alsmede vele Visdieven/Noordse Sterns. Op de basaltblokken in zee was een Gele Kwikstaart actief, waarschijnlijk op krachten komend tijdens zijn reis naar het zuiden.

De Maasvlakte is een uitgestrekt gebied met lage, grasachtige begroeiing met af en toe stukjes lage bosjes. In een grote boog liepen we over de vlakte, af en toe door de telescoop turend om te kijken of zich geen vogels in het gras hadden verstopt. Een juveniele Blauwe Kiekendief was de hele tijd aan het jagen en liet zich fraai bekijken. Ook waren er Tapuiten, Veldleeuweriken en Graspiepers.

Oplettend als we waren, zagen we door onze verreijkers al gauw andere vogelaars, zogenaamde twitchers, op jacht naar bijzondere soorten. Vier van hen hadden zich om een bosje geposteerd omdat ze een nog niet gedetermineerd vogeltje het bosje in hadden zien vliegen. Toen we dichterbij kwamen steeg de spanning ten top toen één van hen riep: 'Het is een Spotvogel, maar geen gewone'. Later bleek dat de meningen en beschrijvingen zo uiteenliepen dat het alles kon zijn behalve een Struisvogel. Aangezien de meesten van ons helemaal geen vogel zagen, vervolgden we onze wandeltocht. Een paar uur later passeerden we dezelfde plek op enige afstand en stonden dezelfde personen nog steeds om het bosje. Er schijnt een werkwoord te zijn voor dit soort activiteit, het zogenaamde bosjeskloppen.

In de 'stuifduintjes', de duinen naast de Nieuwe Waterweg, zagen en hoorden we jonge Kneutjes en Fitisjes, volwassen Fitissen in een vers, geel kleed en een mooie Grauwe Vliegenvanger.

Na de traditionele koffie met appelpunt op een terras aan het Oost-

voornse meer vervolgden we onze weg naar de Westplaat, een in zee lopende zandbank. We hadden gehoord dat daar een Visarend zou zitten. Uitkijkend over de zandvlakte zagen we de Pijlstaart, Wulp, Bonte Strandloper, Kanoet, Tureluur, Zilverplevier en de Groenpootruiter. In de verte zag ik ook een zeehond op het strand liggen. We stonden reeds langer dan een half uur over het water te turen en de hoop begon enigszins te vervagen, toen onze excursieleider zei: 'Er zit iets op dat linkerpaaltje in de verte'. Enkele seconden later gevolgd door een schreeuw 'Visarend!'. Hij zat vrij ver weg maar met onze telescopen konden we hem mooi bekijken. Hij bleef nog even zitten voordat hij langzaam wegvloog. We hadden alle tijd om het typische vliegbeeld in ons op te nemen.

Aan het eind van de middag gingen we naar een plek waar vroeger een pannenkoekenhuis heeft gestaan, oftewel het pannenkoekenhuisbosje in vogelaarstermen. Daar vonden we nog een Vuurgoudhaantje.

Al met al was het een gezellige dag geweest met mooi wandelweer. Veel (bijzondere) vogels hebben we niet gezien, maar een Visarend is altijd de moeite waard.

